

Dětství Ježíše

Celý svět oslavuje Narození Ježíše Krista, my pak slavíme Křest. Ale co se stalo mezi těmito dvěma událostmi? Evangelium vypráví o klanění mudrců, útěku do Egypta, o tom, jak mladý Ježíš mluvil v chrámu s kněžími. Většina detailů ze života malého Ježíše je ale stále neznámá.

Podle tradice se věří, že se Ježíš narodil ve chlívě, na oslu cestoval se svými rodiči do Egypta, ale bylo tomu skutečně tak? Dnes chci tento příběh vyprávět do všech podrobností, které se mi podařilo vidět během snění. Doufám, že se něco vyjasní, proč se všechno stalo tak, a ne jinak, proč právě ty dary přinesli mudrci, a ne jiné. Navíc bude jasně vidět, jak Božská prozřetelnost vedla Svatou rodinu na jejich životní cestě.

A všechno se takhle snilo... Tisíce hvězd jsou rozptýleny kolem a třpytí se na temném sametu Kosmu jako diamanty. Ale někde je jedna z nich, jasnější a krásnější než ostatní. Zvětšuje se, pulzuje a přibližuje se. Toto je kometa a za ní se vine průsvitná světelná vlečka jako světelná stezka.

Ale tady na její cestě povstává Země. Je to malá kulička rotující v podvečerním rozptýleném světle. Kometa prolétla téměř vedle a její ohon se ohnul a osvětlil ji.

Hvězda osvětlila její tvář, sklopená oční víčka. Jiskra světla sestoupila, ale zastavila se někde poblíž hrudníku nebo o něco níže a... vstoupila do obrazu.

Ten v okamžiku ožil a živá dívka se modlí ve svatozáři světla, která zbyla z hvězdy. Tato svatozář byla vždy přítomna během mého snění a všechno jsem skrze ni viděla.

Marie (totiž ona byla modlící se dívkou) se nacházela v malé místnosti, kde nebylo skoro nic, kromě postele, malého stolku a plošiny, na které stál velký svícen se sedmi svíčkami (menšími). Před ním se Marie v kleče modlila.

Plamen sedmi svíček osvětloval její tvář, velmi mladou, téměř dívčí. Zelený závoj ovíjel celou její postavu, a na stěnách a podlaze se chvěly dlouhé stíny svíček.

Modlila se tak usilovně, že pravděpodobně upadla do transu a na hlavu se jí sneslo něco průsvitného.

Vnitřní hlas mi prozradil, že Marie již dlouhou dobu žije zde, u jeruzalémského chrámu, v péči Zachariáše, kněze a jejího příbuzného. Je tady od té doby, co ji sem přivedli její rodiče, kteří brzy zemřeli, protože už byli starší.

A teď sestoupil anděl a promluvil k ní, ale nikdo ho tu kromě ní neviděl. Mluvil s ní o nadcházejícím porodu. Neslyšela jsem to, vždyť komunikovali telepaticky, ale vnitřní hlas naznačil...

...Náhle vidím, že se probudila, ale nedokázala zvednout oči k sedmi svíčkám. Pláče a po tvářích se jí kutálejí slzy.

Pak se zvedla z kolen a seběhla ze schodů, otevříc dveře do svého pokoje. Se vzlykáním se dole srazila se Zachariášem, který důstojně mířil kamsi chodbou.

Jeho dlouhé barevné hábity se táhnou po kamenných plotnách podlahy a jeho bílý vysoký turban se leskne drahými kameny ve světle ohnivých záblesků velkých lamp.

Dívka pláče, něco říká a znovu se rozbřečí. Šedovousý kněz ji objal, ale teď jeho tvář zvažněla. Vyptává se jí.

Bylo řečeno, že mu řekla, co se stalo, a kněz uvěřil v božský osud Marie. Rozhodl se ji provdat za muže hodného takového poslání.

...Najednou se obrazy přede mnou změnilly a já vidím, jak muž středního věku šplhá po schodech do Chrámu. Zpod barevné látky namotané kolem hlavy jsou vidět šedivé vlasy, šedivá je i brada. Ale stále je pevný a silný. Dlouhé vzorované šaty jako župan spadají až k zemi.

A opět mi vnitřní hlas říká, že toto je Josef - budoucí manžel Marie. Bylo řečeno, že měl sen, že by se měl oženit s mladou dívkou, aby mohl vychovat Božího syna.

Ve všem poslouchal hlas Vyšších sil a uposlechl ho. Tak skončil tady...

...Ale teď jsou spolu. Mezi kopci se pohybuje malá karavana. Je to několik oslů, dva honáci a Marie s Josefem. Jedou, jak bylo řečeno, do Betléma. Tam měl Josef dům, kde kdysi bydlel se svou sestrou a rodiči. Ale pak se jeho sestra provdala a odešla do Nazaretu. Měla děti a nyní tam žila se svým manželem. Nyní, jak říkal vnitřní hlas, začalo sčítání lidu v Římské říši a Judea byla její provincií.

Viděla jsem, jak se nejednou na cestě malé karavany objevily hlídky. Římští vojáci v železné zbroji prohlíželi zavazadla. Josef jim bez reptání ukázal nějaké dokumenty. Byly to dlouhé svitky, opatřené těžkými pečetěmi, které když Římané uviděli, tak poutníky popoháněli, protože sčítání už začalo, a měli být v Betlémě, kde měl Josef dům a kde měl být podle dokumentů. Někdy se vojáci vysmívali, když viděli starého muže a jeho tak mladou ženu.

Ale tady už je Josef blízko velkého dvoupatrového domu. Zaklepe na těžké okované dveře. Po chvíli se se skřípěním otevřely a odtud se objevil římský voják. Hrubě se rozkřičel na poutníky.

Bývalý Josefův dům obsadili římské vojáci, a tak se vydali do hostince.

Velká budova z nepálených cihel se čtvercovým nádvořím uvnitř byla špinavá a ošuntělá. Ve dvoře stáli osli a povozy, na kterých tu a tam spali honáci v ponurém světle blížící se noci. U vchodu ležel unavený velbloud.

Josef vyšel do druhého patra, ale všechny pokojíky byly obsazené. Dole spalo služebnictvo a chudina vedle sebe na nízkých lavicích. Byli zde pouze muži, a proto Josef nemohl zůstat mezi nimi se ženou, a dokonce připravenou už-už rodit.

Skličný vyšel na ulici, ale nedaleko, už za městem, vždyť hostinec byl na kraji města, uviděl malý vratký domek, nějaký druh salaše. Jeho plochá střecha byla zježená větvemi a dveře byly pootevřené.

Josef a jeho žena se tam vydali. Rozhodl se požádat o nocleh. Když ale dorazili, ukázalo se, že dům je prázdný. Pastýři, a to byl zjevně jejich dům, se z nějakého důvodu zdrželi na kopcích, ačkoli bylo pozdě a objevily se už hvězdy.

V domku byla lavička, několik hliněných nádob, vyhaslý krb a roztrhaný závěs. Ale nedalo se nic dělat a poutníci se rozhodli strávit noc v tomto chatrném domečku.

...A zase se všechno přede mnou najednou změnilo. Ve „svítícím okně“ se objevily pouštní kopce. Ovce bečí, bojí se tmy. Hvězdy jsou zářivé, doslova jako přišité cetky. A teď je jedna z nich stále jasnější a jasnější. Ona se pohybuje! A za ní je svítící ohon. To je stejná kometa, kterou jsem viděla na samém začátku, pomyslela jsem si tehdy.

Ale tady, v tichu noci, nebyl nikdo, kdo by jí věnoval pozornost. Když jsem se podívala blíž, všimla jsem si, že kolem žalostně bečící ovečky stál starý pastýř v šedé beraní kůži a dva mladíci, pravděpodobně jeho synové. Neměli čas na hvězdu, vždyť ovce rodila.

Ještě jedno protáhlé zabečení a... ticho. A kdesi v dálce, ve zchátralém domečku, se také ozýval pláč, ale byl to pláč novorozeného nemluvněte.

Prozřetelnost úmyslně zadržela pastýře a uvolnila tento domek pro narození dítěte. A nejednou Božská prozřetelnost povede tuto rodinu po cestě života.

...Začalo se rozednívat a radostní pastýři nesou beránka a ženou stádo ovcí. Chtějí vstoupit do domu, ale je zamčený. Klepou. Na prahu se objevil Josef. Něco vysvětluje a překvapení pastýři se posadí na zem. Nestává se každý den, aby k nim domů zavítala rodička.

Poté jim byl umožněn vstup. Marie seděla zahalená ve svém tmavém závoji. Dítě nebylo vidět, když si ho pod závojem přitiskla k hrudi.

...Druhý den za svítání se k městu přiblížila velká karavana. Z daleka přicházely desítky velbloudů naložených barevnými balíky. V hostinci, který byl odsud dobře vidět, začal povyk, bylo slyšet křik.

Marie byla v domě. Ona a její dítě byly umístěny za závěsem. Dobrý pastýř dovolil jí a jejímu manželovi zůstat u něj.

Ale teď se k domu blíží nějakí bohatí kupci z přijaté karavany. Barevné róby, vyšívání zlatými vzory a turbany hostů zmátly pastýře a jejich hosty. A domek - ten nebyl vůbec vhodný pro přijímání tak bohatých a ušlechtilých návštěv.

Byli to ti samí mudrci, kteří jsou popsáni v Bibli. Ale nebyli sami. Černošští služebníci byli poblíž. Příchozí, jak se zdálo přítomným, se chovali podivně.

Uctívali dítě, jako by věděli něco víc, ukazovali na oblohu, zřejmě mluvili o hvězdě.

Marie a Josef nyní začali chápat, o čem mluví, protože i jim bylo dáno něco vědět.

A teď vidím, jak černošští sluhové táhnou do chatrče těžkou truhlu, pak velký stříbrný džbán a pestrý měkký balík. Byly to znamenité dárky. Bohatí kupci darovali zlato, drahé látky a kadidlo. Jeden z mudrců poplácal Josefa po rameni, jako by ho znal už dlouho a věděl o jeho poslání. Samozřejmě, protože jak Josef, tak tito mágové jsou nyní nanebevzatými učiteli. A znali se navzájem v jiných inkarnacích, tak řekl vnitřní hlas.

Večer se karavana zvedla a zmizela za kopci.

Může se zdát divné, že božské dítě bylo obdarováno zlatem, látkami, kadidlem. Na co mu přinesli hmotné statky a proč tak chudá chatrč potřebovala luxusní látky nebo zlaté šperky?

Ale ukázalo se, že vše mělo smysl. V noci měl Josef, jak bylo řečeno, sen, že s první karavanou, která ráno dorazí, pojedete tam, kam ona bude mít namířeno.

A skutečně, s prvními slunečními paprsky se za kopci objevila šňůra velbloudů naložených zavazadly. Byli tam i zahraniční kupci, ale z jiné země než v odjeté karavaně.

Josef uvěřil božským slovům ze svého snu a odešel do hostince vyjednávat s vedoucím karavany. Ale on, když viděl jeho roztrhané a odřené šaty, nechtěl ani slyšet. Pak bylo potřeba zlato mágů. Dobrý Josef nechal část z toho pastýřům, kteří přijali jeho rodinu.

...A hle, už Marie s dítětem sedí ve stanu na hřbetě světlé velbloudice. Není vidět, z vysokého baldachýnu visí jen těžké střapce. K velké karavaně velbloudů se připojila malá karavana tří oslů. „*A tak šli pískem pouště do Egypta,*“ řekl vnitřní hlas.

Božská prozřetelnost je opět vedla a nenechala je v nesnázích, protože král Herodes nařídil vyvraždit nemluvňata Kristova věku, hledaje ho jako předpovězeného krále. Ale to už je napsáno v Bibli a já jsem tyto události neviděla.

Josef za dlouhou dobu cesty neustále kupoval jídlo od kupců právě za tyto dary mudrců. Během této cesty potkali starce Simeona. Setkání se tedy nekonalo v chrámu, ale na cestě. Tak žili tyto dlouhé měsíce pochodu, každý den se setkávali s úsvitem za nimi a rudým zapadajícím Sluncem před nimi.

Ale teď se v popředí objevily majestátní pyramidy a přes obrovskou oázu protékala široká řeka. Tato nová země se na několik let stala útočištěm Josefovy rodiny.

A opět byly potřeba dary mudrců. Ze zbylých peněz si postavili malý dům u řeky a začali tam bydlet kousek od nějakého města.

Dům, ve kterém žil Ježíš v Egyptě

...A teď vidím, že dítě už pobíhá kolem domu a dovádí. Na plotě se suší nějaké věci. Palmy ševlí svými dlouhými zelenými listy, ale stále dávají spoustu sladkých datlí a, i když vzácně, také stín před spalujícími paprsky jižního slunce.

Vedle domu, opleteném hrozny nebo nějakou jinou popínavou rostlinou, je oplocený pozemek celý osetý kukuřicí.

Nedaleko řeky se tyčí nějaké hory a tam, na jejich úpatí, stojí chrám.

Chlapce od dětství rušily podivné truchlivé melodie hymnů. Rozléhaly se po večerech a rudé Slunce pod jejich tajemnými zvuky zapadalo za obzor.

Zpočátku, ze zvědavosti, chlapec běhával k těm silným sloupům, mezi nimiž chodili holohlaví kněží v bílých bederních rouškách a pálili voňavé byliny. Ale pak sem přicházel stále častěji a sníval o něčem ve stínu starobylých sloupů, posetých tajemnými znaky.

Jednoho dne vstoupil do hlavního sálu, kde byla obrovská socha boha Ra. Zdálo se, že kamenný kolos jde přímo na dítě v mihotavém světle ohnivých číší. Ale tajemný soumrak fascinoval mladého Ježíše stále více.

Něco se od sochy oddělilo a letělo přímo k němu. Bílá průsvitná postava božstva objala chlapce. Od té doby začal neustále komunikovat s božstvem.

Jednoho dne to uviděl starý kněz. Byl ohromen a dlouho se chlapce na toto vidění vyptával. Ale něco způsobilo, že starý kněz mlčel před svými soukmenovci. Dále se setkával s chlapcem, když Slunce malovalo fialovou barvou posvátné hieroglyfy na stěnách chrámu.

...Viděla jsem, jak průsvitná postava božstva ukazovala chlapci na zdi chrámu nějaké vize. Když jsem se podívala blíž, všimla jsem si, že to jsou obrázky minulosti. A byl tam starověký Mojžíš a jeho karavana šla pouští z Egypta do zaslíbených zemí, a dokonce byly slyšet hlasy řidičů a vrzání vozů, zvedl se prach a zdálo se, že písek létá přímo na podlahové dlaždice.

Ale na zdi se objevily další obrázky - to jsou vzdálené krajiny a země. Tam jsem viděla složité chrámy Indie, barevné perské bazary, pagody Číny, vysoké vrcholky Himalájí a bílý krystal Kailásu, který se třpytil všemi svými fasetami a vábil do vyšších světů.

Božstvo vyprávělo něco o těchto zemích malému Ježíši, ale já jsem neslyšela co. Chlapec neustále vyrůstal v těchto snech o tajemných zemích a cestě do vyšších světů. Zde se dozvěděl o svém poslání. Vždyť mu byla ukázána jeho pouť, kázání, ukřížování a vzkříšení a cesta do zemí, které ho tak lákají, cesta na Kailás, do vznešené země Šambala.

Ale, jak bylo řečeno, brzy přišla zpráva o Herodově smrti a rodina se začala chystat na cestu domů. Poté, co prodala svůj majetek a pozemky, mohla zaplatit vedoucímu jedné karavany jedoucí do Judeje. Rodina se tedy vydala se šňůrou velbloudů do své vlasti. A zase dlouhé měsíce nepořádku, putování, rizika, že se ztratí v písku. Ale před nimi byla jejich rodná země.

Bylo řečeno, že se Josef rozhodl odejít do Nazaretu, kde žila jeho sestra se svým manželem, protože dům v Betlémě už mu nepatřil.

Když dorazili na místo, dozvěděli se, že Josefova sestra nedávno ovdověla a žila sama se svými dětmi. Bratr se rozhodl, že jí pomůže.

...A opět malá karavana několika oslů přijíždí k dvoupatrovému domu, který má uvnitř sebe nádvoří. Vybělené nepálené stěny již byly pozlaceny večerním sluncem. Stromy zčervenaly v paprscích západu slunce a unavení cestující sotva sesedli ze zaprášených oslů, vždyť na nich jeli až do Nazaretu a velká karavana z Egypta jela do jiného města.

Na práh vyšla starší žena v modrém závoji (na znamení smutku za manžela). Obličej měla zbrázděný hlubokými vráskami a její kalné oči se úzkostlivě dívaly na návštěvníky. Teď ale zazářily jako kdysi v mládí, protože ve starším shrbeném muži poznala svého bratra. Z očí se jí hrnuly slzy, rozběhla se a vrhla se mu kolem krku.

Na dvoře všem umyla nohy (to bylo zvykem). A od té doby spolu začali žít.

Hle, už vidím ten dům a u něj hrající si děti. Běhají, skáčou, škádlí kolemjdoucí. Ježíš sedí opodál. Na hlavě má malou čepici, něco na způsob jarmulky, pouze kulatou. Je přemýšlivý a nevšímá si žertů svých bratrů.

Josefova sestra nahradila Marii matku. Byli vždy spolu: u krbu, u studny, na vyšívání. Zdálo se mi, že rodina nežije v chudobě. Měli pozemek, který obdělávali

dělníci. Útulný dům byl opleten hrozny. Starý Josef často vyráběl různé věci pro místní synagogu. Vyřezával dřevěné svícny, vyráběl nábytek, ale jen tak, pro potěšení. Nedá se říci, že by byl tesařem, zvláště pak profesionálním. Žil, dělal domácí práce a ze dřeva vyřezával jen ve volném čase. Učil také děti číst a psát. „*Takže dny plynuly,*“ řekl vnitřní hlas.

Ve svátek rodina odjela do Jeruzaléma, aby navštívila Šalamounův chrám. Ježíš čekal na takové cesty více než kdokoli jiný.

Uviděla jsem, jak úzkostlivě vstoupil do této obrovské budovy po kamenných schodech, jak pozorně naslouchal kázání kněze, opíraje se o sloup, a když se všichni rozešli, přišel blíž a kladl knězi otázky. A překvapeně vrtěl hlavou. Ale už je odvážnější. Už něco říká před lidmi, mluví s kněžími. A lidé jsou jeho projevy překvapeni. Ale svátky uplynou a na konci se jejich rodina opět vrátí domů.

Bylo řečeno, že mladý Ježíš nezapomněl, co mu bylo ukázáno v chrámu v Egyptě a stále snil o vzdálených zemích. Chtěl znát pravdu, poznat tajemství jejich víry.

...A pak se obrazy přede mnou opět změnilly a já vidím, jak mladý Ježíš, již mladý muž, vyráží na cestu. Rozhodl se, že se do těchto zemí podívá, aby poznal jejich víru.

Matka se toužebně dívá na svého syna, ale cítí, že mu nesmí bránit. Zůstává s manželem a jeho sestrou v Nazaretu a pomáhá vychovávat již odrostlé děti manželovy sestry.

...Hle, z domu vyšel starý Josef. Už má hůlku. Dlouho se loučí s Ježíšem, jako by věděli, že se již v tomto životě, zde na Zemi, nesetkají. Věděli však, že ve věčném životě budou vždy spolu.

Josef se dlouho díval za odcházejícím Ježíšem. Díval se a zdálo se, že také viděl ty vzdálené země, bizarní chrámy a vysoké bílé horské štíty, které stály v cestě jeho adoptivnímu synovi.

Bylo řečeno, že Ježíš šel do různých zemí Východu. Byl v Persii, Indii, Himalájích, viděl mnoho zemí, studoval u mnoha učitelů a ve věku 25 let dorazil do Tibetu, aby se poklonil hoře Kailás.

Věděl však, že má velké poslání, a proto se vrátil do Judeje.

Josef zemřel několik měsíců před jeho návratem.

A tady, na prahu domu, se s ním setkala jeho matka, stejně jako se kdysi setkala Josefova sestra se svým bratrem.

Žádné další události jsem neviděla, ale jsou známy všem. Evangelium nám říká, jak Ježíš začal kázat, jak byl pokřtěn, jak byl ukřižován a jak byl vzkříšen.

Je však žádoucí dodat, že po vzkříšení opět odešel do vzdálených zemí Východu, stal se Učitelem a pak vystoupil na horu Kailás.

...Náhle najednou ta nejjasnější hvězda znovu zazářila. Je v plamenech a všude kolem je tma a tisíce dalších hvězd se třpytí v obrovských prostorách vesmíru.

A vyletěla a osvětila naši Zemi, vytrhla ji z temnoty a ta se stala modrou a krásnou, ale jen na okamžik. Temnota opět zhoustla, ale světlo této hvězdy stále zůstává. *„Zářilo dva tisíce let křesťanské éry. Temnota se ho snažila pohltit, ale ono zářilo, prošlo všemi deformacemi a zlomy a svítilo a stále svítí“* - tak to bylo řečeno...

Zapsala Valeria Kolcova 05.01.2013